

SECRETARIATUL GENERAL AL GUVERNULUI
DEPARTAMENTUL PENTRU RELAȚIA CU PARLAMENTUL

B-dul Primăverii nr. 22, sector 1, București, Tel: 0213143400 int.3000, Email: drparlament@gov.ro

Nr. 2602/2026

11-03-2026

Către: **DOAMNA IOANA BRAN - VOINEA**
SECRETARUL GENERAL AL CAMEREI DEPUTAȚILOR

Ref. la: punctele de vedere ale Guvernului aprobate în ședința Guvernului din data de 5 martie 2026

STIMATĂ DOAMNĂ SECRETAR GENERAL,

Vă transmit, alăturat, în original, **punctele de vedere ale Guvernului** referitoare la:

1. *Proiectul de lege pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr.33/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Române de Salvare a Vieții Omenești pe Mare - ARSVOM (Bp.628/2025, L634/2025); PLx 125/2026*
 2. *Propunerea legislativă pentru completarea art.28 Ordonanța de urgență nr.109/2011 privind guvernanta corporativă a întreprinderilor publice (Bp. 75/2025, Plx. 182/2025);*
 3. *Proiectul de lege privind modificarea Legii 360 din 2023 privind sistemul public de pensii (Bp. 443/2024, Plx. 669/2024);*
 4. *Proiectul de lege privind modificarea și completarea Legii nr.227/2015 privind Codul fiscal (Bp. 547/2025, L.568/2025); PLx 118/2026*
 5. *Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea art.8 din Legea nr.248/2005 privind regimul liberei circulații a cetățenilor români în străinătate (Bp. 601/2025, L.648/2025); PLx 135*
 6. *Propunerea legislativă privind reglementarea activităților de reconstituire istorică (Bp. 590/2025, Plx.57/2026);*
 7. *Proiectul de lege pentru instituirea anului 2026 ca Anul Grigore Constantin Moisil (Bp. 641/2025, L636/2025); PLx 127/2026*
- Totodată, vă transmit atașat, în copie, **punctele de vedere ale Guvernului** referitoare la *propunerea legislativă pentru completarea Legii nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură "Gheorghe Ionescu-Șișești" și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare (Bp.647/2025) și la propunerea legislativă privind instituirea anului 2026 ca Anul Centenar al Partidului Național Țărănesc (Bp.725/2025, L.69/2026); PLx 159/2026*

Cu deosebită considerație,

NINI SĂPUNARU

SECRETAR DE STAT

PRIM MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. (b) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul Administrativ*, Guvernul României formulează următorul:

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă privind reglementarea activităților de reconstituire istorică*, inițiată de domnul deputat AUR Georgel Badiu (Bp. 590/2025, Plx 57/2026).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare instituirea cadrului legal aplicabil activităților de reconstituire istorică organizate de persoane fizice sau de persoane juridice de drept public ori de drept privat, fără scop lucrativ, desfășurate în folosul societății ca activități culturale – educaționale, recunoscute ca instrument modern de interpretare a patrimoniului cultural și un mijloc de educație publică.

II. Observații

1. Cu titlu preliminar, semnalăm că, de pe site-urile Camerei Deputaților și cel al Senatului - Parlamentul României, în cadrul urmăririi procesului legislativ, rezultă faptul că se află în dezbateri parlamentară o altă inițiativă legislativă care vizează reglementarea activităților de reconstituire istorică¹, astfel încât, în măsura în care se insistă în promovarea soluțiilor preconizate,

¹ A se vedea, spre exemplu: Bp 679/29.10.2025 – Senatul României; plx. 81/2023 – Camera Deputaților

apreciem că, pentru unicitatea reglementării în domeniul respectiv, acestea ar putea face obiectul unor amendamente la inițiativa mai sus menționată.

2. Cu privire la art. 1 alin. (2) din propunerea legislativă, subliniem faptul că formularea *„se realizează cu respectarea legislației în vigoare”* este lipsită de claritate, precizie și previzibilitate.

Lipsa acestor elemente poate atrage, în anumite circumstanțe, neconstituționalitatea textului de lege din perspectiva art. 1 alin. (5) din *Constituție*. Detaliind cele trei cerințe de calitate care rezultă din cuprinsul art. 1 alin. (5) din *Constituție*, Curtea Constituțională a statuat² faptul că *„cerința de claritate a legii vizează caracterul neechivoc al obiectului reglementării, cea de precizie se referă la exercitarea soluției legislative alese și a limbajului folosit, în timp ce previzibilitatea legii privește scopul și consecințele care le antrenează”*. Astfel, considerăm că textul analizat nu permite identificarea în concret a legislației la care se face trimitere.

În plus, propunerea nu se corelează cu *Legea nr. 60/1991 privind organizarea și desfășurarea adunărilor publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, întrucât aceasta, deși are caracter derogatoriu de la cadrul normativ general care reglementează organizarea și desfășurarea adunărilor publice, reglementând distinct activitățile de reconstituire a unor evenimente culturale și istorice, nu face referire expresă în cuprinsul său la acest fapt.

Spre exemplu, obligația de a se încheia contractul de reconstituire istorică (art. 9 din propunerea legislativă) determină exceptarea de la controlul autorităților în ceea ce privește activitățile vizate de inițiativa parlamentară. În plus, această prevedere este în contradicție cu reglementările legii mai sus-menționate, care prevăd expres faptul că *„Nu trebuie declarate în prealabil adunările publice al căror scop îl constituie manifestările cultural-artistice, sportive, religioase, comemorative, cele ocazionate de vizite oficiale, precum și cele care se desfășoară în exteriorul sau în incinta sediilor ori a imobilelor persoanelor juridice de interes public sau privat. În cazul în care organizatorii adunărilor publice nesupuse declarării prealabile dețin indicii sau date că desfășurarea lor s-ar putea solda cu acte de dezordine ori că ar putea să ducă la manifestări violente, au obligația să solicite din timp primarilor, unităților de jandarmi competente teritorial și poliției locale sprijin de specialitate.”* (art. 3 din lege).

² A se vedea în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 183/2014 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic pct. 2 din *Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 22 mai 2014.

Cu privire la reglementarea prevăzută la art. 3 din *Legea nr. 60/1991*, semnalăm că instanța de contencios constituțional s-a pronunțat, ș.a.), ocazie cu care a arătat, în esență, faptul că "dispozițiile *Legii nr. 60/1991*, potrivit cărora desfășurarea adunărilor publice este permisă doar cu condiția declarării lor prealabile, nu contravin libertății de întrunire, reglementate de *Constituția României* și *Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale*.

S-a invocat, cu acel prilej, jurisprudența *Curții Europene a Drepturilor Omului*, de exemplu cauzele *Platform "Arzte fur das Leben" contra Austriei*, 1985, și *Rassemblement jurassien contra Elveției*, 1979, unde instanța europeană a reținut că art. 11 din *Convenție* presupune că fiecare stat este în măsură să adopte măsuri rezonabile și adecvate pentru a asigura desfășurarea pașnică a manifestațiilor licite ale cetățenilor săi și că pentru întrunirile ce au loc pe căile publice nu este exagerată impunerea obligației de a se obține o autorizație prealabilă, întrucât autoritățile au posibilitatea, în aceste condiții, să vegheze asupra respectării ordinii publice și să ia măsurile necesare pentru ca libertatea manifestațiilor să fie pe deplin asigurată."

Or, având în vedere faptul că, distinct de prevederile art. 3 din *Legea nr. 60/1991*, se propune soluția normativă prin care se impune participanților, în sensul inițiativei legislative, să încheie contracte în vederea participării acestora la reconstituirea unor evenimente istorice/culturale, semnalăm că aceasta poate aduce atingere art. 39 din *Constituție* care consacră *principiul referitor la libertatea întrunirilor*.

În plus, cu privire la obiectul de reglementare al prezentei propuneri legislative, care, astfel cum s-a arătat mai sus, vizează instituirea unei reglementări paralele cu cadrul legal în vigoare, mai semnalăm că era necesar să se aibă în vedere și prevederile art. 14 alin. (1) din *Legea nr. 24/2000*, referitoare la unicitatea reglementării în materie, potrivit cărora, „*Reglementările de același nivel și având același obiect se cuprind, de regulă, într-un singur act normativ*".

3. Cu privire la art. 2, cu titlu preliminar, considerăm că acesta nu prezintă structura specifică unei norme care cuprinde un grupaj de definiții. Potrivit art. 48 alin. (1) din *Legea nr. 24/2000*, „*În cazul în care din dispoziția normativă primară a unui articol decurg, în mod organic, mai multe ipoteze juridice, acestea vor fi prezentate în alineate distincte, asigurându-se articolului o succesiune logică a ideilor și o coerență a reglementării*". De asemenea, potrivit alin. (2) al aceluiași articol „*Alineatul, ca subdiviziune a articolului, este constituit, de regulă, dintr-o singură propoziție sau frază, prin care se reglementează o ipoteză juridică specifică ansamblului articolului*;

dacă dispoziția nu poate fi exprimată într-o singură propoziție sau frază, se pot adăuga noi propoziții sau fraze, separate prin punct și virgulă. Alineatul se evidențiază printr-o ușoară retragere de la alinierea textului pe verticală". Astfel, considerăm că fiecare termen care beneficiază de o definiție legală trebuia să corespundă unui alineat individual.

Cu privire la definiția „beneficiarului”, soluția propusă nu este în concordanță cu norma preconizată la art. 7 alin. (1) din propunerea legislativă. Astfel, potrivit definiției din cadrul art. 2, beneficiarul „...solicită sau acceptă desfășurarea unei activități de reconstituire istorică.”. Potrivit art. 7 alin. (1) din cuprinsul propunerii legislative, „activitatea de reconstituire istorică se desfășoară la inițiativa beneficiarului”. Pe de altă parte, art. 7 alin. (2) din cuprinsul propunerii precizează că „prestatorii pot propune organizarea unor activități...”. Astfel, având în vedere dispozițiile anterior amintite, nu este clar dacă beneficiarul este singurul titular al inițiativei de a desfășura activități de reconstituire istorică sau dacă inițiativa poate aparține și prestatorului. Astfel, considerăm că există o neconcordanță dintre prevederile art. 2 (cu referire la definiția beneficiarului) și prevederile art. 7 alin. (1) și alin. (2).

4. Cu privire la art. 3, considerăm că nu este clar aspectul referitor la îndeplinirea cumulativă a caracteristicilor reconstituirii istorice enumerate. Astfel, poate fi dificil de întâlnit o situație în care o activitate de reconstituire istorică poate prezenta toate caracterele prevăzute de articolul anterior menționat, existând riscul ca un număr însemnat de activități să nu fie acoperite de reglementarea legală, întrucât nu îndeplinesc toate condițiile prescrise de lege. Utilizarea conjuncției coordonatoare copulative „și” sugerează că toate caracteristicile prevăzute de art. 3 trebuie îndeplinite de o activitate pentru ca aceasta să fie calificată drept reconstituire istorică.

5. Cu privire la art. 4 din cuprinsul propunerii legislative, considerăm că este neclară referirea la „autoritățile administrației publice”, fără a se preciza concret dacă este vorba de cele centrale sau locale, ori de ambele.

În plus, soluția normativă care face trimitere la posibilitatea sprijinirii activităților de reconstituire istorică „prin includerea, după caz, în strategiile de dezvoltare locală sau națională, a unor măsuri privind rolul acestora în promovarea patrimoniului cultural”, semnalăm că nu are valoare normativă, aceasta creând doar posibilitatea unui eventual sprijin incert, întrucât, în lipsa unor obiective concrete, doar referirea la includerea în strategiile amintite a unor măsuri cu privire la rolul acestor autorități în promovarea patrimoniului cultural, în opinia noastră, are caracter declarativ, fără consecințe juridice clare.

În acest sens, învederăm că, potrivit art. 8 alin. (2) din *Legea nr. 24/2000*, „*Prin modul de exprimare actul normativ trebuie să asigure dispozițiilor sale un caracter obligatoriu.*”.

Aceleași observații sunt valabile și în cazul normelor preconizate de la art. 5 alin. (1), (2) și art. 7 alin. (2).

În plus, pentru claritatea textului propus, la alin. (2) al art. 5, din eroare, nu s-a trecut sintagma „*publice*” plasată între sintagma „*autoritățile*” și sintagma „*locale*”.

6. În ceea ce privește art. 5 alin. (3), considerăm că acesta este lipsit de claritate, precizie și previzibilitate, născând premisele unor vicii de neconstituționalitate în raport cu art. 1 alin. (5) din *Constituție*. Astfel, nu este clar care este categoria de „*personal din aparatul de specialitate desemnat în domeniul culturii*”. De asemenea, din cuprinsul normei nu se desprinde care este aparatul de specialitate la care se face trimitere sau care este autoritatea/entitatea din care face parte această structura în domeniul culturii.

7. Cu privire la art. 6 alin. (1) din cuprinsul propunerii legislative, considerăm că acesta are un caracter echivoc, fiind dificil de imaginat modul concret de aplicare în practică al măsurilor preconizate. Astfel, nu este clar care este regimul juridic al parteneriatelor avute în vedere de textul propus, care sunt titularii acestuia și condițiile de fond și formă ale încheierii acestora. De asemenea, sintagma de „*organizații din alte state*” este echivocă și nu se poate stabili în mod clar care sunt subiectele de drept avute în vedere de inițiatori. Totodată, simpla trimitere, în mod generic, la „*legislația aplicabilă în domeniu*” este lipsită de previzibilitate și creează premisele unor vicii de neconstituționalitate în raport cu art. 1 alin. (5) din *Legea fundamentală*. În plus, trimiterea generică la legislația aplicabilă într-un anumit domeniu este contrară normelor de tehnică legislativă, art. 50 alin. (2) din *Legea nr. 24/2000* stipulând că „*Dacă norma la care se face trimitere este cuprinsă în alt act normativ, este obligatorie indicarea titlului acestuia, a numărului și a celorlalte elemente de identificare*”.

Referitor la art. 6 alin. (2), semnalăm că nu este clară soluția normativă care face referire la faptul că „*Participantilor cetățeni străini le sunt aplicabile dispozițiile legislației privind regimul străinilor în România și, după caz, legislația privind regimul armelor și munițiilor*”, întrucât nu se circumstanțiază în niciun fel situația în care este aplicabilă legislația ante- menționată.

În acest context, în măsura în care, ipotetic vorbind, norma ar viza rezidenții, semnalăm că *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România* definește „*rezidentul*” ca fiind „*străinul*

titular al unui permis de ședere temporară acordat în condițiile prezentei ordonanțe de urgență” și „rezidentul pe termen lung” ca fiind „străinul titular al unui permis de ședere pe termen lung acordat în condițiile prezentei ordonanțe de urgență”. Totodată, acest act normativ reglementează și „dreptul de ședere temporară”, care înseamnă „dreptul străinului de a rămâne pe teritoriul României pentru o perioadă determinată, în condițiile legii” (a se vedea în acest sens, lit. c), d) și i) ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002).

Astfel fiind, apreciem că intenția de reglementare nu este clară, nefiind corelată cu prevederile *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002* care reglementează limitele și condițiile privind regimul străinilor din România.

În plus, trimiterea generică la legislația privind regimul străinilor, respectiv la legislația privind regimul armelor și a munițiilor este echivocă, fiind necesară indicarea expresă a cadrului normativ avut în vedere de către inițiatorul propunerii legislative.

8. Cu privire la art. 7 alin. (1) și alin. (2), independent de aspectele semnalate la pct. 3.2 de mai sus, considerăm că s-ar fi impus detalieri suplimentară a modului de formare a relației contractuale dintre beneficiar și prestator, în special a elementelor referitoare la ofertă și acceptarea ofertei de a contracta. Totodată, având în vedere dispozițiile art. 1187 din *Codul civil*, precum și ale art. 9 alin. (1) din cuprinsul propunerii legislative, apreciem că era oportună precizarea că inițiativa beneficiarului/propunerea prestatorului trebuia să îmbrace forma scrisă *ad validitatem*.

În plus, referitor la alin. (2) al art. 7, considerăm că este necesară definirea noțiunii de eveniment istoric relevant, în contextul relației contractuale ante-menționate, întrucât formularea actuală nu permite identificarea în concret a sensului termenului utilizat, creând astfel imprevizibilitate legislativă.

Cu privire la art. 7 alin. (3) din inițiativa legislativă, semnalăm că soluția este superfluă, întrucât beneficiarul are libertatea de a contracta, în ipoteza în care acesta este titularul ofertei de a contracta. Pe de altă parte, situația în care beneficiarul este titularul ofertei de a contracta, iar aceasta conține suficiente elemente pentru formarea contractului, simpla acceptare a acesteia de către prestator va conduce la încheierea contractului.

Independent de aspectul anterior amintit, în cazul menținerii normei analizate, pentru corectitudinea exprimării, expresia *”refuză motivat propunerea”* ar fi trebuit înlocuită cu sintagma *”respinge motivat cererea”*.

Cu privire la alin. (5), considerăm că norma este superfluă, întrucât acordul contractual nu poate fi încheiat în lipsa elementelor esențiale ale

contractului, care pot determina în concret efectele actului juridic astfel încheiat. În plus, o astfel de obligație a beneficiarului decurge și din buna-credință în negocierile precontractuale.

9. Cu privire la art. 8 alin. (1) teza finală, atragem atenția că nu este indicată în concret legislația care trebuie respectată, trimiterea la un cadru normativ generic fiind insuficientă din perspectiva tehnicii legislative.

În plus, în ceea ce privește utilizarea „armelor de spectacol”, a „armelor de foc dezactivate”, precum și a „efectelor pirotehnice”, semnalăm că era necesară corelarea soluției normative cu prevederile *Legii nr. 294/2002 privind regimul armelor și al munițiilor*, care reglementează expres modalitatea prin care instituțiile de cultură și artă, asociațiile cultural-artistice și sportive, precum și centrele de producție cinematografică, circurile, teatrele și alte asemenea instituții de cultură, artă și sport pot deține și folosi arme de panoplie, precum și arme de recuzită sau utilitare pentru activitățile pe care le desfășoară (art. 74 lit. h) și i)³.

10. Referitor la art. 9, raportat la prevederile *Legii nr. 287/2009 privind Codul civil* (Titlul II, Cap. 1-„Contractul” - art. 1166 și urm.), precum și la prevederile *Legii nr. 98/2016 privind achizițiile publice*, care asigură cadrul legal necesar pentru realizarea achiziționării de bunuri, servicii și lucrări în condiții de eficiență economică și social (art. 2 și urm.), apreciem că este neclar tipul de contract prevăzut la art. 2, respectiv art. 9 din propunerea legislativă, precum și categoria în care acesta se încadrează⁴. Astfel, singurul element care ar putea sugera, pe cale de interpretare, excluderea din cadrul contractelor publice a acordurilor privind reconstituirea istorică este faptul că prestatorul este definit ca persoana fizică sau persoana juridică fără scop patrimonial. Totuși, este posibil ca această interpretare să nu acopere subiectele prevăzute

³ În plus, art. 85 din *Legea nr. 294/2002* reglementează concret procurarea, deținerea și folosirea armelor și muniției pentru activități cultural-artistice. Astfel, „(1) Persoanele juridice de drept privat care nu sunt subordonate sau aflate în coordonarea unor instituții publice și care desfășoară activități sportive și artistice în centrele de producție cinematografică și televiziune, precum și în cadrul unor spectacole de circ și teatru pot fi autorizate, la cerere, de către autoritățile prevăzute la art. 68 să procure arme de panoplie și, după caz, utilitare sau de recuzită, în condițiile stabilite pentru persoanele prevăzute la art. 74 alin. (1) lit. h) și i).

(2) Prevederile art. 69 alin. (3) și alin. (5) - (7), ale art. 70 alin. (1) lit. d) și alin. (2) - (5) și ale art. 71 - 73 se aplică în mod corespunzător în cazul persoanelor juridice prevăzute la alin. (1) în ceea ce privește condițiile în care acestea pot păstra și dota personalul angajat cu arme și muniția corespunzătoare, precum și cele în care persoanele înarmate aparținând acestor persoane juridice le pot purta și folosi.”

⁴ În propunerea legislativă se precizează că acest contract se încheie între un prestator și beneficiar; prestatorul se obligă să realizeze activitatea, iar beneficiarul pune la dispoziție spațiul, logistica sau transportul necesar

de *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 44/2008 privind desfășurarea activităților economice de către persoanele fizice autorizate, întreprinderile individuale și întreprinderile familiale*, care ar putea participa în cadrul procedurilor de achiziție publică, concesiuni, etc, în calitate de operatori economici.

Astfel, în condițiile în care nu a fost clarificat tipul de contract avut în vedere, calificarea drept contract public ar atrage aplicarea unor reguli imperative, de la care părțile nu pot deroga și, implicit, nu pot modifica contractul potrivit voinței lor, astfel cum se prevede în cadrul art. 9 alin. (4) din propunerea legislativă, cu excepția unor cazuri limitativ prevăzute de lege - art. 221 din *Legea 98/2016 privind achizițiile publice*.

Totodată, calificarea drept contract public ar atrage un regim juridic diferit cu privire la încheierea contractului și cu privire la competența materială specială a instanței de judecată și/sau a unei jurisdicții administrative.

Cu privire la art. 9 alin. (3), atragem atenția că rezilierea este un remediu contractual specific contractelor sinalagmatice cu desfășurare succesivă. Din modul de reglementare al contractului rezultă că acordul privind activitățile de reconstituire juridică este un contract cu executare *uno ictu*, iar, în acest caz, remediu contractual incident în caz de neexecutare nejustificată este rezoluțiunea, iar nu rezilierea. Remediu contractual al rezoluțiunii va rămâne aplicabil și în cazul în care contractul cu executare *uno ictu* va prezenta executare eșalonată.

În ceea ce privește soluția de la art. 9 alin. (4), referitoare la „*Renegocierea contractului*”, semnalăm că ar fi trebuit la nivel minimal să se precizeze și cauzele de renegociere. Chiar dacă s-ar interpreta că acestea sunt elemente contractuale, constatăm, totuși, că această normă este instituită distinct de soluția propusă la alin. (3), referitoare la conținutul contractului, astfel încât, pentru claritatea situației în care poate interveni renegocierea contractului, apreciem că ar fi fost necesară completarea la care am făcut referire anterior.

11. Cu privire la art. 10, considerăm că mențiunea completării cu prevederile *Codului civil* este superfluă, întrucât acest act normativ este dreptul comun în materie civilă, dreptul civil fiind o ramură de drept autonomă și supletivă. De asemenea, trimiterea la „*legislația specială aplicabilă*” creează incertitudine juridică și nu corespunde normelor de tehnică legislativă, fiind necesară identificarea în concret a cadrului legal aplicabil.

12. Subliniem faptul că propunerea legislativă nu conține o formulă de atestare a autenticității actului, care să îndeplinească exigențele de tehnică legislativă. Potrivit art. 40 din *Legea nr. 24/2000*, „*actul normativ are următoarele părți constitutive: titlul și, dacă este cazul, preambulul, formula introductivă, partea dispozitivă, formula de atestare a autenticității actului*”. Astfel, precizăm faptul că inițiativa legislativă nu respectă prevederile art. 46 din *Legea nr. 24/2000*, în ceea ce privește atestarea autenticității actului normativ.

13. În ceea ce privește *Expunerea de motive*, considerăm că aceasta nu îndeplinește toate exigențele prevăzute în cuprinsul art. 31 din *Legea 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative*.

De asemenea, precizăm faptul că art. 31 alin. (1) din *Legea 24/2000* prevede faptul *Expunerea de motive* trebuie să cuprindă „*cerințele care reclamă intervenția normativă, cu referire specială la insuficiențele și neconcordanțele reglementărilor în vigoare; principiile de bază și finalitatea reglementărilor propuse, cu evidențierea elementelor noi; concluziile studiilor, lucrărilor de cercetare, evaluărilor statistice; referirile la documente de politici publice sau la actul normativ pentru a căror implementare este elaborat respectivul proiect. Pentru ordonanțele de urgență vor fi prezentate distinct elementele obiective ale situației extraordinare care impune reglementarea imediată, nefiind suficientă utilizarea procedurii parlamentare de urgență, precum și eventualele consecințe care s-ar produce în lipsa luării măsurilor legislative propuse*”.

Totodată, apreciem că nu se justifică redarea în limba engleză a definiției noțiunii de „*reconstituire istorică*” (*historical reenactment*) în cuprinsul instrumentului de prezentare și motivare.

14. Potrivit prevederilor art. 5 din propunerea legislativă, autoritățile administrației publice locale pot susține organizarea și promovarea activităților de reconstituire istorică în comunitățile proprii.

Punerea în aplicarea a prevederilor acestui articol ar genera majorarea cheltuielilor bugetelor locale ale unităților administrativ – teritoriale, iar, potrivit alin. (5) al art. 14 din *Legea finanțelor publice locale nr. 273/2006, cu modificările și completările ulterioare*, după aprobarea bugetelor locale pot fi aprobate acte normative cu implicații asupra acestora, dar numai cu precizarea surselor de acoperire a diminuării veniturilor sau a majorării cheltuielilor bugetare aferente exercițiului bugetar pentru care s-au aprobat bugetele locale respectiv.

Pe cale de consecință, apreciem că aplicarea prevederilor inițiativei legislative ar putea conduce la un impact negativ asupra bugetului consolidat.

În acest context, menționăm că Guvernul are obligația de a conduce politica fiscal-bugetară în mod prudent pentru a gestiona resursele, obligațiile bugetare și riscurile fiscale, iar adoptarea inițiativei legislative ar influența negativ ținta de deficit bugetar, stabilitatea macroeconomică și ratingul de țară în relația cu organismele financiare internaționale.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

Ilie – Gavril BOLOJAN

Domnului deputat Sorin – Mihai GRINDEANU

Președintele Camerei Deputaților